

„Katrice, ti potrebuješ počitka“, izpregovori vojvoda skrbno. „Jera, pelji jo v hišo; tam sem izprosil zanjo posteljo, saj vidite, da je bolna.“

„Pojdi!“ obregne se Hudinova Jera z vidno nevoljo. Vojvodi se ustaviti se pa vendar ni predrznila.

S pomladanskim bremenom. (Slikal R. A. Böhm.)

Vojvoda se je bil danes s svojim ravnanjem starim znankam zameril do cela. V zlo so mu štele njegovo preveliko skrb za Mrakovo Katrico, zavidnost se je vzbudila v njihovih srcih, ker jim je bilo le preočito, koliko je Katrice vojvodi bližja, kakor so one. Ej, ali niso mislile

starke iz Dobja prav? Ali bi vas ne jezilo, ako bi do danes kdo vas imel rad, toda sedaj bi prišel nekdo drug in bi se vrinil med vas in vašega prijatelja? Ali bi vas to ne bolelo?

Ko so že ležali na slami, ni mogel vojvoda zaspati. Dogodki minulega dneva so mu rojili